Pisarakirje

Lokakuu 2013

Tarjolla Isä

Syyskuun pietarinmatkalla traumaattisia kokeneiden lasten koulukodissa Aarne Haikonen esitteli itsensä ryhmän ”ikäpresidenttinä”. Seuraavana syntymäpäivänä kun tulee 80 täyteen. Aarne aloitti alkurukouksen sykähdyttävästi omakohtaisella muistolla: Isä kuoli Aarnen ollessa 10-vuotias. ”Nyt ei meillä ole enää isää”, sanoi äiti. Silloin Aarnen huulille nousi yllättäen vastaus: ”Onhan meillä Taivaan Isä”.
Juuri oikeassa paikassa tämä muisto palautui Aarnen mieleen! Siinä on se Jumalan lapsen turvallisuus, jonka soisi jokaiselle lapselle ja aikuiselle tässä puuttuvien tai joskus kovinkin puutteellisten isien maailmassa. Tämän oivalsi kitaristimme Kostja pyytäessään Akkuratovan laitoksen katupojat mukaan lauluun, jossa yhä uudelleen toistettiin: ”Papa doma, papa doma!” (Isä on kotona!). Rukouksemme on, että tuo sanoma saisi syöpyä poikien mieleen samalla tavalla kuin se vuosia sitten oli pienen Aarnen luonnollinen ajatus. Uuden läheisyyden löytymisen ilo henkii myös islamista kristityksi kääntyneen Bilquis Sheikhin teoksen nimestä ”Uskalsin kutsua häntä isäksi”.

”Käyköön myöten taikka vastaan
eipä hylkää Isä lastaan.
Parasta hän tahtoo suoda. Omillensa armon tuoda.”

- Eeva Halme -

Syyskuun matkalla Vihdin ryhmä kävi monelle pisaralaiselle tutun Denis Uhtomskijn haudalla. Hän oli katulapsi, joka tuli vankilassa uskoon ja ehti itse tehdä usean vuoden ajan katulapsityötä. Hän myös säilyi uskossa, vaikka elämä kääntyikin alamäkeen ja hänet lopulta surmattiin 33-vuotiaana.

Valtavan laajalla pietarilaisella hautausmaalla useimmissa hautakivissä on vainajan kuva. Denisin kiveen valitsimme yhdessä Andrei Peshkovin ja Vitali Filippenkon kanssa hymyilevän kuvan. Teksti kuuluu:
JEESUS KRISTUS SANOO:
JOKA USKOO MINUUN,
SAA ELÄÄ, VAIKKA OLISI KUOLLUT.
Joh. 11:25

Vitali rukoili haudalla, että kivi voisi toimia ”elävänä kivenä” tai suorastaan ”huutavana kivenä” viestittämässä ohikulkijoille, että kuolema on portti ikuiseen elämään sille, joka uskoo.

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus Eeva Halme 1
Pisarakasvo Tuula 2
Pisara elävää vettä..... 2
Rukousaiheet 2

Matkaraportit:
Viro Espoo-Kouvola 23. - 26.8. . .....3 - 4
Pietari Vihdin ryhmä 27. - 29.9. .....5 - 7
Pietari Espoo-Kouvola, Silta 27. - 29.9. .....7 - 8

Pisarakasvo Tuula

Tuula Kankaanpää

Olen kotoisin Etelä-Pohjanmaalta Alajärveltä, missä edelleenkin vietämme kesät. Kun kymmenisen vuotta sitten jäin eläkkeelle kodinhoitajan tehtävistä, entinen työtoverini Marja-Leena Peltola pyysi minua Pisaran kirpputorille. Siitä pitäen olen tehnyt myyntivuoroja, ollut talkoissa ja monena vuonna adventtimyyjäisissä Pisaran arpoja myymässä. Kesällä 2005 olin mukana Pietarissa. Silloin käytiin mies- ja naisvankilassa, sekä Hietamäen kirkossa ja Katri-mummon luona. Kävimme myös kahden vanhan sisaren luona, joista toinen ei kahdeksaan kuukauteen ollut päässyt pois vuoteestaan. Nyt hän sai pyörätuolin ja häneltä pääsi itku siitä iloista, että sai syödä oman keittiöpöydän ääressä ja katsella ulos avonaisesta parvekkeenovesta. Tulkki neuvoi miten pyörätuoli lukitaan, niin ettei se kaadu ja tule uutta vahinkoa.
- Venäjältä kotiin tultua tuli suuri tyytyväisyys oman maan oloihin.

Pisarassa työkaverit ovat kivoja, omia persoonia. Ihmisten tapaaminen virkistää ja aina oppii. Näillä näkymin jatkan edelleen, voimien mukaan. Työ on arvokasta, kun autetaan niitä, jotka tarvitsevat. Kaikkea ei pidä aina mitata rahalla. Miksei toisen ihmisen eteen voisi tehdä jotakin hyvän mielen kanssa.
Oma äiti sanoi: Minkä toiselle antaa, se siunautuu kaksinkertaisesti takaisin. Se pitää kyllä paikkansa.

- Tuula Kankaanpää -

Pisara elävää vettä

Maallisen ja taivaallisen ero

Matkatessamme Venäjälle kohtaamme naapurimaan tullissa kaksi jonoa, tai oikeammin yhden jonon, jossa ovat suomalaiset ja muut eu-laiset. Toisessa jonon paikassa on vain pari autoa, koska venäläisten tullimuodollisuudet sujuvat nopeammin. Tässä, niin kuin monessa monessa muussakin maallisessa asiassa meitä ihmisiä erottaa jokin asia. Tuo asia voi olla auton rekisterikilpi, sukupuoli tai se voi olla kulttuuri, jossa olemme kasvaneet ja siitä johtuvat käytöserot, tai oikeastaan mikä tahansa tekijä.

Jeesuksen aivan keskeisiin opetuksiin liittyi ajatus ”jotta he yhtä olisivat”. Hän usein jopa provosoiden toimi vallitsevia normeja vastaan siten että raja-aidat kaatuisivat ja että Jumalan valtakunta voisi tulla lähelle.

Meidänkin taivaan kasalaisten on usein vaikea käsittää elämämme kahta eri ulottuvuutta, Hengen ja ruumiin ulottuvuutta. Henkemme on vankina ruumiillisessa elämässämme.

Paavali kirjoittaa Roomalaiskirjeessä: ”Kuka pelastaisi minut tästä kuoleman ruumiista?”. Tuon jakeen keskeisin sisältö ei välttämättä liitykään tuohon kysymykseen, johon me kaikki tiedämme vastauksen: ainoastaan Jeesus Kristus Jumalan ainoa poika. Paavali toteaa, että todella olemme vankeina kuoleman ruumiissamme.

Jotta **voisimme olla kaikki yhtä** meidän tulisi pyristellä eroon monista elämämme vankeuksista, esim siitä että naapurimme on helluntailainen tai luterilainen tai neekeri tai että hänellä on hieno auto.

Kaikkivaltiaan siunausta sinulle, rukoilkaamme Jeesuksen apua pyristelyihimme, sillä tuo vastauskin on totta: vain Hän voi meidät vapauttaa.

- Pekka Vauromaa -

Rukous- ja kiitosaiheet

- Kiitos kaikista Pisaran puuhamiehistä ja kaikista tukijoista
- Jumalan selkeää johdatusta Sulon ja Airan mahdollisiin asumsjärjestelyihin ja terveyteen liittyviin asioihin
- Tulkkien ja muiden vapaaehtoisten terveys ja jaksaminen
- Käyntikohteiden ja niiden asukkaiden puolesta
- Pisaran talouden puolesta

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Tamara Närhi Helsingistä, Anu Väliaho, Veikko ja Tuula Määttä sekä Antti-Pekka Mustonen Tallinnasta. Tuulan auto oli pakattu ”täpötäyteen” vaatteita, kenkiä, lakanoita ja ruokatarvikkeita Anun diakoniatyöhön ja Pajusin avustuskeskukseen.

Yövymme Tarton matkalla Pajusissa Kari-Juhani Hätösen kodittomien avustuskeskuksessa, Tuula M., Kari-Juhani Hätönen, yksi vammaisten kodin asukas,Tuula T, Veikko Määttä ja Tamara Närhi.

Hakun vankilan miesten tilaisuuteen oli perjantai-iltana kokoontunut yhdeksän iäkästä miestä, joista kaksi oli uusia. Omassa ryhmässämme Tamara oli mukana ensi kertaa. Hän on kotoisin Venäjän Marimaalta, mutta asunut jo pitkään Suomessa. Hän tulkkasi venäjäksi ja ilahdutti meitä kaikkia lauluillaan. Hän kertoi, kuinka Jumala sokaisi väkivaltaisen isän silmät löytämästä piiloutunutta äitiä ja siitä, kuinka hän läheistensä kanssa sai löytää uskon. Iloitsimme siitä, että Herra on jälleen täydentänyt ryhmäämme lähettämällä Tamaran.

Miehet kyselivät, missä olette olleet, me jo luulimme, että olette hylänneet meidät. Ja todellakin, edellinen käynti on ollut huhtikuussa, sillä sen jälkeen olemme käyneet Venäjällä ja Viron Järva-Madisessa. Nyt he kuuntelivat hartaina, kun Tuula M kertoi Jumalan rakkaudesta ja oikeasta kodista, jossa Jeesus on Herra.
Veikko puhui koskettavasti siitä, kuinka Jumala pelasti hänet ”katuojasta” ja antoi uuden elämän, sekä työstään vankilapappina Ruotsissa. Tuula T puhui erämaan pronssikäärmeestä, joka oli annettu Jeesuksen ristiä ennakoimaan.

Tavan mukaan vartija oli lukinnut kappelin oven ja antoi meille aikaa puolitoista tuntia. Nyt kappelissa oli niin voimakas ilmastointi, että sen humina vaikeutti jopa puheiden kuulemista. Miehet tiesivät, että ilmastoinnin säätöpiste on käytävällä. Niinpä yksi heistä avasi ylhäältä pariovet yhdistävän salvan ja ovi oli auki! Koska säätöä ei löytynyt, pyysimme heitä kiireesti sulkemaan oven, ettei meille tule harmeja.

Päätimme tilaisuuden yhteiseen rukoukseen. Miehet kiittelivät meitä kyynelsilmin ja pyysivät tulemaan pian uudelleen.

Harkun vankilan naisten tilaisuus alkoi lauantai-iltana hankalasti, sillä jostain syystä meidän käskettiin odottaa ulkona puoli tuntia. Tämä tuntui hankalalta, sillä meillä oli tiukka aikataulu Pajusiin ajon vuoksi, mietimme jo tilaisuuden peruuttamista.

Pääsimme vihdoin sisälle ja meille luvattiin aikaan normaalit puolitoista tuntia. Kappeliin tuli kymmenen naista, joista puolet oli uusia. Hekin kuuntelivat mielellään puheitamme ja Tamaran lauluja. Vilkasta keskustelua syntyi termistä Jumalan pelko. Onko se todellista pelkoa vai Jumalan pyhyyden tunnustamista ja kunnioittamista.

Naiset toivoivat henkilökohtaista rukousta, joten kieliryhmien mukaan jakauduimme kolmeen tiimiin. Aiheet olivat todella koskettavia:

- Yksi naisista kertoi lukeneensa Raamattua yksinäissellissä ja päässeensä lähelle Jumalaa. Nyt joku ääni tulee ja sanoo, ettei Jumalaa ole ja käskee herjaamaan Pyhää Henkeä. Veikko ymmärsi, mistä on kysymys ja ajoi vihollisen pois Jeesuksen nimessä. Nainen kertoi, että hänestä lähti jotain ulos.
- Onnellisena hän halasi meitä pois lähtiessään.
- Yksi naisista kertoi synnyttäneensä helmikuussa pojan, joka oli heti otettu lastenkotiin. Hän taistelee siitä, että saisi lapsen vankilaan hoidettavakseen ja pyysi siihen rukoustukeamme.
- Nuori 16-vuotias tyttö kertoi olleensa täällä kaksi vuotta. Hän iloitsi siitä, että sai nyt työskennellä roskien lajittelijana, sillä silloin hän saa ilmaiseksi shampoon, saippuan ja terveyssiteet, jotka hänen muuten pitäisi ostaa. Hän toivoo, että suhteet sukulaisiin säilyisivät ja että hän voisi vielä palata normaaliin elämään.
- Eräällä naisella on syöpä ja hänen 11-vuotias poikansa on joutunut sairaalaan leukemian vuoksi.
- Pitkäaikaisvanki iloitsi siitä, että hän pääsee pian lomalle kahden lapsensa luo ilman vartijaa.

Muistetaan näitä naisia ja myös miehiä rukouksissamme! Hankalan alun jälkeen meillä oli ollut todella siunattu tilaisuus. Jälleen meitä pyydettiin tulemaan pian uudelleen. Pimenevässä illassa ajoimme yli sadan kilometrin matkan **Pajusin kylään.** Siellä saimme yöpyä suomalaisen Kari Juhani Hätösen avustuskeskuksessa, missä majoitetaan kodittomia ja vammaisia. Tämäkin on vahva todiste elävästä Jumalasta, sillä Kari on Mankkaan suolta noussut entinen alkoholisti.

Majoittumalla täällä haluamme samalla tukea Karin hienoa työtä. Huoneet olivat siistit ja käytössämme oli pieni keittiö ilta- ja aamupalaa varten. Herätys oli aikainen, sillä matkaa Tarttoon oli n. 70 km ja meidän tuli olla vankilalla kello puoli kymmenen.

Matkaraportti

Espoon Kouvolan ryhmä, **Viro**, 23. - 26.8.2013

Tarton vankilan edessä pastori Olavi Ilumetsin kanssa. Kuvassa Tamara Närhi,Tuula T, Antti-Pekka Mustonen, Olavi Ilumets ja Tuula Määttä

Tarton vankilan venäjänkielisten vankien tilaisuuden veti baptistipappi Angelina Urbel. Täällä vartijat määräävät tarkoin eri osastoilta tuotujen istumapaikat. Alussa syntyi hämminkiä, kun kolme vankia halusikin poistua (ilmeisesti paikalla ei ollut heidän odottamiaan vankeja). Tästä syntyi joidenkin vankien taholta tiukkoja kysymyksiä Angelinalle, miksi Jumalan temppelissä saavat määrätä maalliset viranomaiset.
Angelina selitti rauhallisesti, mutta tiukasti, että myös vankilan kirkko on vankilan sääntöjen alainen.

44 vangin tilaisuus alkoi miesten musisoinnilla ja rukouksella. Tamara tulkkasi puheemme ja lauloi, yksi lauluista oli hänen itsensä Jumalalta saama kaunis ylistys Jumalan suuruudesta. Miehet kuuntelivat keskittyneinä, erityisesti Veikon puhe kosketti. Anu kertoi työstään Marimaalla, kuinka hän siellä kohtasi pakanauskontoa, jossa uhrattiin metsissä ja hautausmailla. Hän kertoi myös Jeesuksen kertakaikkisesta uhrista, jonka hän on antanut meidän syntiemme edestä ja näin vapauttanut meidät palvelemaan ainoaa elävää Jumalaa. Täällä emme voineet järjestää henkilökohtaista rukouspalvelua, mutta monet miehet tulivat kiittämään meitä ja jälleen kysyttiin, miksi olemme käyneet niin harvoin.

Tilaisuuden jälkeen Olavi Ilumets vei meidät syömään vartijoiden ruokalaan, missä maukas ateria jälkiruokineen maksoi alle kaksi euroa. Samalla Olavi kertoi, että hänen seurakuntansa (metodisti) oli vihdoin saanut vuokrattua kaupungilta kaksi asuntoa vapautuvia vankeja varten. Toistaiseksi ei vapaaehtoisia ole vielä löytynyt tähän työhön, vaan sekin jää vankilapappien vastuulle. Asunnot tulevat suureen tarpeeseen, sillä baptistien vanha kokouskeskus, missä viime talvena majoitettiin vapautuvia vankeja, on nyt myyty.

Oma ryhmämme haluaa olla mukana tukemassa uutta hanketta mahdollisuuksiemme mukaan. Jos joku haluaa lahjoittaa tälle työlle, laittakaan viestiksi ”Vapautuneet vangit”.

Viron kielisten vankien tilaisuuden veti Olavi Ilumets luterilaistyylisellä liturgialla. Miehiä kertyi viisikymmentä, mutta vartija joutui poistamaan kolme miestä, jotka vain keskustelivat keskenään ja näin häiritsivät muiden keskittymistä. Vielä yksi mies jouduttiin poistamaan ennen kuin tilaisuus rauhoittui. Muut tilaisuuteen tulleet kuuntelivat todella intensiivisesti Antti-Pekan tulkatessa puheitamme hyvällä viron kielen taidollaan.

Vierailun jälkeen tapasimme Tartossa marilaiset ystävämme Annan ja Vasilin. Tamara tunsi Annan entuudestaan ja iloitsi tapaamisesta Virossa. Anna jatkaa opintojaan Tarton yliopistossa ja Vasili työskentelee tietokonealalla.

Tallinnan vankilaan Allan Kroll oli koonnut kaksi sekaryhmää eli sekä viron että venäjänkielisiä. Ensimmäiseen tilaisuuteen tuli yksitoista miestä, suurin osa vanhoja tuttuja. Jälleen kuunneltiin keskittyneesti Tamaran lauluja ja meidän puheitamme, päätimme yhteiseen rukoukseen. Joku kyseli Leena Kontulan poissa olosta, jälleen kiiteltiin ja pyydettiin tulemaan uudelleen.

Toiseen tilaisuuteen tuli sali täyteen eli 25 miestä. Erityisesti Veikon puhe kosketti monia, se on voimallinen todistus siitä, että meillä on elävä Jumala ja kukaan ei ole mahdoton tapaus. Edessä istui jälleen Raamattunsa kanssa elinkautisvanki, joka on ollut vuosia vankilassa ja toivoo armahdusta. Viro on muuttunut hänen vankila-aikanaan täysin. Yhteisessä rukouksessa pyysimme vankilaan herätystä ja koimme Pyhän Hengen läsnäolon. Jotkut pyysivät vielä henkilökohtaista rukousta sairauksiinsa ja voimaa jaksaa jokainen päivä.

Saimme sovittua sekä Allanin että Tarton pappien kanssa, että tulemme seuraavan kerran lokakuun 18.-21. päivinä.

Sydän täynnä kiitollisuutta nousin Tamaran kanssa iltalaivaan. Jumala on siunannut Viron työtämme ja tälläkin matkalla näytti jälleen, että työ on tärkeää. On etuoikeus saada olla siinä mukana. Syyskuun viimeisenä viikonloppuna ryhmä lähtee Venäjälle yhteismatkana Pisaran uuden Silta-ryhmän kanssa. Rukoillaan sekä Viron että Venäjän työn puolesta!

-Tuula Tapanainen -

Pantomiiminäytelmä "Kädet". Harjoittelimme näytelmää Suomessa muutamia kertoja. Ongelma oli siinä kun näytelmä piti tietenkin lukea venäjäksi. Onneksi kerkesimme autossa sitten Venäjällä harjoitella tulkin kanssa ja se menikin lopulta ihan hyvin.
Näytelmässä kerrottiin, kuinka Jumala on luonut meille kädet ja mitä varten ne on luotu: auttamaan, antamaan, puolustamaan. Mutta me ihmiset olemme käyttäneet käsiämme väärin. Näyttelimme miten hylätään, riistetään, pilkataan. Me ristiinnaulitsimme Jeesuksen, joka kuitenkin nousi ylös eikä hylännyt meitä. Me saamme valita lähdemmekö Jeesuksen mukaan vai emme. Näytelmän lopussa sanottiin venäläisille nuorille: "Valinta on sinun."
Elia

Mukana: Kaija Andström, Aarne Haikonen, Eeva Halme, Tarja Kauppinen + auto, sekä nuortenryhmä lukiolaiset Jalmari Kovaleff ja Elia Stark sekä 8. luokalta Julia Mäkiniemi. Lauantaina mukana myös Rocio Villar
Erityisohjelma: Nuorten esittämä pantomiimi Kädet

Suunnitellut kohteet:
Nazjan sisäoppilaitos
Nadeshda, poikien turvakoti
Akkuratovan poikakoti, suljettu laitos
Denisin hautakiven siunaaminen
Hilja Mutkarin kotikirkko Valkeasaaressa

Muutama stressitekijä jo alkuaan:
Sunnuntain poikakotikäynti peruuntui viikkoa ennen, koska siellä valmistauduttiin tarkastukseen.
Kitaristi joutui leikkaukseen. Varakitaristilla työeste. Kolmas sairaana.
Liisa-tulkki vielä alkuviikosta vuodepotilaana.

Tällainen piti matkan olla:

Perjantai 27.9.
13.45. lähtö Ketolasta peräkärryn kera.
14.00 Eevan ja nuorten haku Nummelanharjun koulukeskuksesta. Ajo rajalle 3 h. Rajanylitys – mahdoton ennustaa. Viipurissa illan ja seuraavan päivän ruokaostokset sekä lahjahankinnat Nazjan ns. orvoille lapsille (tällä kertaa 11 pojan sekä 1 tytön synttärit).
Yöpyminen Viipurin luterilaisessa kirkossa.
Pantomiimin harjoittelu ennen yötä.

Lauantai 28.9.
6.30 aamiainen sekä lähtö siten, että ehtisimme jättää peräkärryn Valkeasaareen.
10.00 Liisa-tulkin haku matkan varrelta.
11.00 perillä Nazjan koulukodissa.
15.00 paluu Pietariin. Ruokailu Liisan kotona kuten monesti ennenkin. (Tästä ei kerrottu Liisalle, koska hän oli vielä alkuviikosta verenpaineen vuoksi vuodepotilaana ja häntä oli käytetty päivittäin terveysasemalla lääketiputuksessa. Pelkäsimme hänen ryhtyvän kokkaamaan. Sen vuoksi olimme hankkineet omat ruoka-aineet.)
17.00 lähellä sijaitsevaan suomalaisten avustamaan Nadeshdan katulapsikotiin.
Iltaohjelma jätetty auki. Yöpyminen Pisaran ja Riihimäen idäntyön yhteisessä asunnossa lähellä metroasema Grashdanskia.

Sunnuntai 29.9.
9.00 Eeva ja nuoret metrolla Pietarin eteläosaan (jotta nuoret näkisivät metron). Vitali Filippenko oli luvannut sovitulla paikalla odottaa autoineen ja sitten valita ajoreitin siten, että nuoret näkisivät Pietarin keskustan. Sillä välin Tarja, Kaija, Aarne ja ehkä Liisa noutaisivat Ljuda ja Andrei Peshkovin Udelnajalta. Tapaaminen tarpeellinen avustuksen toimittamiseksi tukikodille.
12.00 Vitalin johdolla käynti Denisin haudalla (katso etusivu)
15.00 kehätietä Valkeasaareen, jossa ruokailu Hilja Mutkarin luona. Tyhjennetty peräkärry perään.
22.00 Ketolassa

Vaan kuinka sitten kävikään?

Perjantai 27.9.
Peräkärryn vilkkuvian vuoksi hieman viivästynyt lähtö. (Ja Eeva saanut lääkäriltä kortisonipiikin ja tiukat ohjeet, että jalkaa pidettävä kohollaan koko menomatkan ajan.)

Rajalla Tarja säikähti, ettei saisi passiaan/viisumiaan, kun toimisto uhkasi sulkeutua, eikä hän ollut muistanut ilmoittaa, että siirtäisivät passin kahvioon. Ilman Tarjaa ja hänen saamaansa valtakirjaa ei auto eikä peräkärry olisi mennyt yli rajan. Tulimme rajalle 15 min ennen sulkemisaikaa.
Venäjän tullissa oli teetauko…
Viipurissa ostokset ja harjoittelut menivät suunnitelmien mukaisesti. Vuoteeseen menon mahdollisuus oli n. klo 24 (Suomen aikaa), eri asia miten kukin aikansa käytti.

Lauantai 28.9.
Herätys klo 6 Venäjän aikaa (Suomessa 5), aamupala ja pikainen lähtö.

Julia kertoo: ”Me herättiin kirkosta, jonka nimeä en muista. Patjat oli levitetty ympäri lehteriä ja porukka vaikutti ihan hyvin levänneeltä ottaen huomioon heräämisajan. Pikaisen aamupalan jälkeen oltiin saatu kursittua tavarat jotakuinkin sen verran kokon, että päästiin lähtemään. Aurinko ei ollut vielä edes noussut, mutta mua ei nukuttanut yhtään. Muistan, että me aluksi unohdettiin ottaa mukaan eväspussi, ja jouduttiin palaamaan takaisin. ”Herra se vaan suojeli meitä rosvoilta”, oli lausahdus, joka painui mieleen pitkäksi aikaa. Ei siitä voinut muuta kuin hymyillä.”

Peräkärryn jättö Valkeasaareen kuten ajateltu.
Liisa-tulkki soitti puoli tuntia ennen tapaamisaikaamme ja kertoi, ettei Nazjaan voisi mennä, koska he menivät saunaan. – Luulimme, että viranomaiset olivat jälleen tiukentaneet vierailusääntöjä. Uusi puhelu kuitenkin rauhoitti meidät. Saisimme mennä sunnuntaina. Siispä oli pikaisesti muutettava lauantain ohjelmaa. ”Nyt hautausmaalle”, sanoi Liisa. Siihen tarvittiin Vitalin opastus. Kesti yli tunnin ennen kuin tavoitimme hänet ja kerkesimme ajella epämääräisten ohjeiden mukaan vaikka minne ennen kuin kohtasimme hänet. Hän puolestaan etsi autolla ajaen oikeaa hautaa vähintään puoli tuntia, mutta löytyihän se viimein.

”Hautausmaalta muistan Denisin haudalla lauletut virret, sen, kuinka valtavana hautakivin täplitetty maa levittäytyi melkein silmänkantamattomiin ja hirveän vekslauksen, kun piti löytää oikea hauta. Niin, ja ne vessat oli kyllä ihan omanlaisensa kokemus.”

Katulapsikodin aika oli siirretty, emmekä sen vuoksi ehtineet Liisalle ruokailemaan. Puputtelimme eväitä pitkin matkaa, ja selvisimme ajoissa.

Kun oltiin käyty muistamassa Denisiä, oli aika lähteä poikakotiin. Paikanpäällä maltoin tuskin pysyä paikoillani. Ensimmäinen varsinainen kohde, jännää! Ensimmäistä kertaa matkan aikana myös kielimuuri tuntui ylitsepääsemättömältä. Oli turhauttavaa, kun ei voinut kysellä poikien kuulumisia. Ohjelman jälkeinen GTA:n pelailu taisi kuitenkin rikkoa jään, eikä sanoja tarvittu. Reissu jätti minulle vain lämpimiä muistoja.

Pojille jätimme huomattavan määrän vaatteita ja jalkineita, osan tosin parittomina, kuten myöhemmin autoa järjestellessämme jouduimme toteamaan.

Aikataulumuutosten vuoksi Peshkovien tapaaminen oli pakko hoitaa lauantaina. Soitimme ja vihjaisimme, ettemme pahastuisi voileivistä. Kaupasta haimme lisäksi jogurtteja ja muutaman paketin nakkeja. Ajoreitin valitsimme siten, että siitä tuli Pietarin sight seeing –kierros.
Peshkoveilta lähdettyä Eeva + nuoret sukelsivat metroon ja sieltä noustuaan pujahtivat pizzalle. Pitkin päivää oli takapenkiltä kuulunut siihen viittaavia kaihoisia huokauksia. – Pään sisäinen kartta oli hieman häiriintynyt monista kiepauksista, eikä matka kahvilasta asunnolle sujunut lyhintä mahdollista reittiä – mutta selvisi kuitenkin.
Ruoka odotti tulijoita asunnolla, vaikka osa joukosta oli jo paneutunut yöpuulle.

Sunnuntai 29.9.
Aamu oli hieman tahmea. Pakkasimme tavaramme, eräs vierailijakin käväisi ovella hakemassa hänelle osoitetun lähetyksen, teimme eväät, söimme kuka mitenkin – hitaimman aamiainen otettiin autoon mukaan.

Varsinkin Nazjaa ajatellen kitaristin puuttuminen kirpaisi. Yritimme automatkan aikana kartoittaa, mitä lapsille sopivia lauluja kykenisimme vetämään venäjäksi. Näitä tutkaillessa eksyimme pois tutulta reitiltä, jota olemme kautta aikojen toistuvasti ajaneet. (Ennenkin koettu tralalaa-ilmiö, jonka johdosta voi ajaa harhaan.) Liisa-parka joutui odottamaan kylmässä.

”Sunnuntaina odotti seuraava kohde, traumatisoituneiden lasten koti. Sitä jännitin puoliksi innoissani, puoliksi peloissani; eihän sitä koskaan tiennyt, mitä odottaa. ”Traumatisoitunut” kuulosti niin jännältä, ihan kuin suoraan jostain kauhuleffasta. Todellisuus ei – onneksi – ollut ihan sellainen, kuin olin pelännyt.
Viimeistään synttärilahjojen jakaminen maksoi takaisin kaiken sen vaivan, mitä tämän reissun eteen oli nähty. Oli uskomattoman ihanaa nähdä lapset niin iloisina, että kieliero ei tuntunut enää haittaavan ollenkaan. Sopi vallan mainiosti, että palapeliä rakennettiin täydellisessä
.

Matkaraportti

Vihdin ryhmä, **Pietari** 27. - 29.9.2013

hiljaisuudessa, niin sanotussa sanattomassa yhteisymmärryksessä. En olisi halunnut lähteä."

Ohjelmaa oli runsaasti ja nuorten pantomiimi meni mallikkaasti. Yhteistä seurusteluaikaa sen sijaan ei ollut aivan suunnitelmien mukaisesti lasten ruokailun ym. yllätystekijöiden vuoksi.
Saimme myös selityksen sille, miksi sauna oli mullistanut ohjelman. Tähänkin kouluun tuli nimittäin maanantaina tarkastus, ja lapset piti pestä (myös tukka!), mutta kylän vesijohto oli katkennut eivätkä suihkut siis toimineet. Lauantaille järjestyi saunavuoro ja sinne mentiin sähköjunalla!

Liisan vieminen paluumatkalla johonkin sopivaan kohtaan (Liisa edelleenkin huterossa kunnossa) ylitti kaikenlaiset arviot ruuhkan ja kolareiden (ei meidän!) vuoksi. Valkeasaareen tulimme pari tuntia arvioitua myöhemmin (etenkin kun kokeilimme vasta-avattua ohitustiepätkää, joka todella vei meidät ohi).
Hiljan ruuat korvasivat kaiken!!

Loppumatka meni piirustusten mukaan, mutta paluuaika oli huomattavasti ajateltua myöhäisempi.

Kotimatka tuntui lyhyeltä, kun juttu luisti. Parempaa seuraa en olisi voinut toivoa!

- Eeva Halme -
Kommentit: Julia Mäkiniemi

Matkaraportti

Espoon Kouvolan ryhmä ja Silta-ryhmä, **Pietari** 27. - 29.9.2013

Matkalla mukana:
Tuula Tapanainen Espoosta, Marianne Jämsä ja Eila Koskinen Kouvolasta, Pekka Vauromaa, Heikki Nordfors ja Taisto Penttinen Vihdistä, tulkkina Hilma Gutzan Heinolasta. Koska olimme liikkeellä seitsemän hengen voimin, saimme vietyä reilusti tavaraa, joten peräkärri roikkui mukana matkalla.

Yövyimme **Haapakankaan kirkolla** ja toimme sinne erityisesti lasten vaatteita, sillä lähistön köyhät perheet tulevat pyytämään apua täältä.

Vammaisten lasten internaattikoulu
Lauantaina ensimmäinen kohteemme oli vammaisten lasten internaattikoulu Pietarhovin lähellä. Tuliaisina meillä oli karkkien ja pehmolelujen lisäksi Espoonlahden seurakunnan Äiti Teresa –piiristä runsaasti kankaita, tilkkuja ja muita koulun käsitöihin pyydettyjä tarvikkeita sekä vihkoja ja muistikirjoja.

Juhlasaliin oli kerätty koulun orvot lapset, joita oli noin kolmekymmentä. Kyselimme kesä kuulumisia ja lapset kertoivat innoissaan, kuinka olivat olleet leirillä. Hilma leikitti heitä kivoilla lauluilla, joista suosituin taisi olla "Milläs minä pääsen taivaaseen, pyörälläkö vinhasti polkien…" Lapset eivät suostuneet laulamaan, mutta sovimme, että he valmistavat jotain ensi kerraksi. Heikki kertoi omasta lapsuudestaan eri lastenkodeissa ja rohkaisi lapsia kaikin tavoin. Tuula näytti lahjojen joukossa ollutta enkelitaulua ja kertoi sen avulla suojelusenkeleistä, Jumalan apulaisista.

Opettajan suosituksesta suurin nalle annettiin uudelle pienelle tytölle, joka istui pyörätuolissa. Muut lapset saivat käydä valitsemassa pehmoleluista omansa. Vastalahjana me saimme käsityötunneilla tehtyjä patalappuja. Karkkien jaon jälkeen iloinen joukko poistui koulutunneilleen. Opettajan kanssa juttelimme Espoon Iivisniemen koulun lelukeräyksestä tämän koulun hyväksi ja sovimme, että tuomme nämä terveiset syksyn aikana. Katsotaan mitä tämä yhteys tuo jatkossa…

Ust-Ishora
Koululta ajoimme Ust-Ishoran narkomaanikotiin. Siellä elettiin poikkeusaikaa, sillä lähistöllä oleva Sablinon narkomaanikoti oli suljettu ja sen asukkaat siirtyneet tänne siksi aikaa, kun heille valmistuisi uusi rakennus.

Osa asukkaista oli vielä töissä näin lauantai iltapäivänä, mutta paikalle kokoontui kuitenkin viisi miestä ja kuusi naista. Saimme pitää yhteisen hetken, jossa vain vieraat puhuivat. Lopussa yksi miehistä kiittämään lämpimästi siitä, että käymme ja vahvistamme heitä näin uskossa. Tuula jakoi vielä kassillisen "rakkauskirjeitä" eli suomalaisten heille kutomia villasukkia. Rakkauskirjeitä siksi, että sukan kutoja on samalla muistanut heitä ja rukoillutkin heidän puolestaan.

Popovka
Illaksi ajoimme Popovkan narkomaanikotiin, missä Leonidin johdolla kokoontui viisitoista miestä. He olivat vielä illalla lähdössä ajamaan Krasnoja Strugin narkomaanikodin 5-vuotis juhlaan. Tämän iltahetken saimme kuitenkin viettää yhdessä Jumalaa ylistäen ja yhteistä uskoa jakaen. Se tapahtui välillä valossa, välillä pimeässä, sillä kylän sähkön jakelun kanssa on ongelmia. Miesten laulu ja soitto on täällä vahvaa ja taustat koskettavia.

Matkakertomus

Espoon Kouvolan ryhmä ja Silta-ryhmä, **Pietari** 27. - 29.9.2013

Eräs miehistä kertoi, että on täällä kolmatta kertaa, koska lähti aina kesken vieroituksen pois. Viime kerralla hän oli päässyt töihin vanhaan paikkaan ja saanut vanhoja palkkarahoja, jonka jälkeen hän osti heti huumelastin ja otti yliannostuksen. Sairaalassa hän oli liikuntakyvyttömänä ja nesteestä turvonneena, kun munuaisten toiminta oli pettämässä. Vähitellen hän kuitenkin toipui, mutta edelleen toisen jalan kanssa on ongelmia. Hän oli onnekas, sillä vastaavassa tilanteessa moni on kuollut. Popovkan kodin ilmapiiriä kuvaa se, miten hänetkin on jälleen otettu rakkaudella vastaan.
Toinen mies kertoi huumeongelmistaan, jolloin äitikin oli sanonut, että kuolisit pois, silloin hänen ei tarvitsisi itkeä kuin sen kerran, kun hän joutuu nyt itkemään jatkuvasti poikansa puolesta. Nyt hän on täällä raitistunut ja löytänyt uuden pohjan elämälleen. Äitikin on pyytänyt sanomaansa anteeksi ja suhde on rakentunut uudelleen.

Naisten narkomaanikodin rakentaminen on siinä vaiheessa, että vanhaa rakennusta ollaan purkamassa ja perustuksia suunnitellaan. Rukoillaan varojen kertymistä ja työn etenemistä, sillä Pietarissa on paljon naisia heitteillä huumeiden vuoksi.

Kuivashin seurakunta
Sunnuntaina ajoimme aamulla Vihdin ryhmän asunnolle noutamaan perulaissyntyistä Rociota mukaamme hänen seurakuntaansa Kuivashin kylässä. Rocio on lähetetty Perusta Pietariin opiskelemaan lääketiedettä ja opinnot ovat jo loppuvaiheessa.

Kuivashin kylässä Pietarin pohjoispuolella seurakunta kokoontui omakotitalon alakerrassa omistajapariskunnan asuessa yläkerrassa. Heidän ottopoikansa toimi pastorina ja pieni seurakunta muodostui monista kansallisuuksista: venäläisten lisäksi seurakuntalaisia oli Perusta, Boliviasta, Mosambikista, Valkovenäjältä, Ukrainasta, Kazakstanista, kaukaa Venäjän Arkangelista sekä vieraina me suomalaiset. Ikärakenne oli melko nuori, sillä osa seurakuntalaisia oli Rocion tavoin yliopisto-opiskelijoita.

Jumalanpalvelus sisälsi puheiden lisäksi paljon ylistystä. Alkuvaiheen jälkeen lapsille oli oma pyhäkoulu ja rukouspyynnöksi jätettiinkin kylän ja lähiseudun lapset, että sanoma Jeesuksesta voisi tavoittaa heidät. Toinen rukousaihe on kirkkorakennuksen saaminen kylään. Jumalanpalveluksen jälkeen ystävyyssuhteita solmittiin pöydän ääressä, sillä meille kaikille oli valmistettu borssikeittoa, perunoita vihannesten kera ja vielä lettuja jälkiruuaksi.

Sekä ruumiillisesti että hengellisesti ravittuina saimme lähteä ajamaan rajaa kohden. Rukouksiimme jäivät nämä monet kohtaamiset.

- Tuula Tapanainen ja Pekka Vauromaa -

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä	FI40 5298 0620 0117 18
Espoon-Kouvolan ryhmä	FI89 5297 0020 0926 57
Silta-ryhmä	FI29 5297 0020 1190 54
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90
Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu) **sekä osallistumis- ja majoitusmaksut**	FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on 10.10.2011 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2011/3028 ajalle 1.1.2012 - 31.12.2013 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2012 - 2014 aikana.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi